

Aleg. 27

Sprawozdanie

Wydziału krajowego względem uwolnienia urzędników i sług Państwa, kraju i innych urzędników publicznych od opłacania dodatków do podatków bezpośrednich, pobieranych na potrzeby krajowe i funduszu indemnizacyi od płac i poborów, pochodzących ze stosunku służbowego.

WYSOKI SEJMIE!

W myśl §. 4. ustawy o podatku dochodowym z dnia 29. października 1849 (Dz. ust. Państwa Nr. 439 str. 813 z r. 1849) podlegają podatkowi dochodowemu płace i pobory urzędników i sług Państwa, kraju, jako też i innych urzędników publicznych. Pierwotnie pobierano od rzeczonych płac, pochodzących ze stosunku służbowego wraz z podatkiem także dodatki na potrzeby krajowe i funduszu indemnizacyjnego. Dopiero NW. postanowieniem z dnia 27. listopada 1858 (Dz. U. P. Nr. 220 str. 671 z r. 1858.) zarządzono, iż co do płac urzędników Państwa i funduszy publicznych — pobór rzeczonych dodatków ma ustać a to począwszy od dnia 1. listopada 1858. r.; zaś rozporządzeniem c. k. Ministerstwa Skarbu z dnia 24. kwietnia 1859 l. 8496 przyznano na podstawie powołanego Najwyższego postanowienia, takie same uwolnienie urzędnikom miejskim przy Magistratach, którym poruczone było przeprowadzenie spraw należących do zarządu politycznego.

Po ogłoszeniu statutu krajowego i ustanowieniu w r. 1861. władz i urzędów autonomicznych, c. k. władze skarbowe, wymierzając i pobierając od płac urzędników krajowych podatek dochodowy, nie wymierzały i nie ściągały od tych urzędników dodatków na potrzeby krajowe i funduszu indemnizacyjnego; trwało to począwszy od roku 1861. aż po koniec 1873. r.

Postępowanie to zostało zmienione wskutek rozporządzenia c. k. galic. krajowej Dyrekcji Skarbu z dnia 8. listopada 1873 l. 49068, którem Dyrekcya oznajmiła podwładnym urzędom podatkowym, iż z powodu zaszłych wątpliwości, czyli urzędnicy Wy-

działu krajowego i Reprezentacyj powiatowych obowiązani są do opłacania dodatków na potrzeby krajowe i funduszu indemnizacyjnego do podatku dochodowego od poborów ich wymierzonego, c. k. Ministerstwo Skarbu podało reskrytem z dnia 29. grudnia 1869 l. 41.700 do wiadomości c. k. krajowej Dyrekeji Skarbu — decyzję c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. grudnia 1869 l. 12084, wedle której z uwagi, iż chodzi w tej sprawie o dodatki krajowe, **jedynie do Sejmu krajowego należy powzięcie uchwały**, która uchwała, gdyby uwolnienie przyznane nią zostało, wymagałaby Najwyższej Sankeyi, ponieważ w tym razie stanowiłaby ona wyjątek z pod ustawy.

Równocześnie poleciła c. k. krajowa Dyrekeja Skarbu władzom i urzędom podatkowym — ażeby — ze względu, że dotąd niema oznaczonej ustawy wyjątkowej, przypisywały i ściągały rzeczony dodatki tak za czas upłyniony jak i na przyszłość.

Pismem z dnia 20. sierpnia 1874 l. 3392 przedłożył tutejszy c. k. gł. urząd podatkowy Wydziałowi krajowemu wykaz dodatków krajowych indemnizacyjnych, ściągając się mających — w myśl powołanego rozporządzenia c. k. krajowej Dyrekeji Skarbu — od urzędników Wydziału krajowego za czas upłyniony a mianowicie za rok 1873.

Ze względu, że powołane powyżej NW. postanowienie z dnia 27. listopada 1858 uwalnia od opłacania oznaczonych dodatków nie tylko urzędników i sług Państwa, lecz również i urzędników jako też i sług funduszków publicznych, do których należy fundusz krajowy, — a dalej ze względu, że ustawa o uwolnieniu urzędników autonomicznych, skoro uchwaloną, sankeyonowaną i ogłoszoną zostanie, wstecz by działać nie mogła, — i wobec tego, że c. k. krajowa Dyrekeja Skarbu zarządziła wymiar i ściągnięcie tych opłat za czas upłyniony, zatem co do urzędników Wydziału krajowego za czas od r. 1861. a więc za czas upłyniony przekraczający lat dziesięć, — postanowił Wydział krajowy udać się do c. k. Ministerstwa Skarbu z żądaniem o cofnięcie powołanego rozporządzenia c. k. Dyrekeji skarbowej, co też uskutecznił pismem z dnia 5. listopada 1875 do l. 17638 ./.

./.
2/.

Na to otrzymał Wydział krajowy pismo c. k. Prezydium Namiestnictwa 2/., w którym oznajmiło Wydziałowi krajowemu w skutek reskryptu Jego Excell. P. Ministra spraw wewnętrznych z dnia 26. grudnia 1875 l. 13944, iż c. k. Ministerstwo nie może uwzględnić żądania o uwolnienie poborów i emerytur urzędników Wydziału krajowego i Reprezentacyj powiatowych od dodatku krajowego i indemnizacyjnego, ponieważ, jak to już reskrytem tego Ministerstwa z dnia 17. grudnia 1869 l. 12084 wyrzeczonem zostało, takie uwolnienie przedstawia się jako wyjątek od dotyczącej normy ustawy i nastąpić może tylko na mocy uchwały sejmowej przez Najjaśniejszego Pana sankeyonowanej, a obraniu tej drogi do uzyskania w mowie będącego uwolnienia nie dotąd nieprzeszkadzało i nieprzeszkadza.

Co się zaś tyczy uiszczenia tych dodatków za czas upłyniony, to skoro Wydział krajowy z tem się zgadza, Pan Minister ze swej strony nie ma nic przeciw temu, aby zaniechano dodatkowego poboru rzeczonych dodatków za czas upłyniony przed ogłoszeniem w r. 1873. wyż powołanego postanowienia Wys. Ministerstwa spraw wewnętrznych z r. 1869.

W skutek tej odpowiedzi postanowił Wydział krajowy przedłożyć tę sprawę celem ostatecznego jej załatwienia Wys. Sejmowi, a to z powodów następujących:

1) Powołane powyżej NW. postanowienie z dnia 27. listopada 1858 uwalnia wprawdzie nie tylko urzędników Państwa lecz także urzędników funduszków publicznych od opłacania dodatku krajowego i indemnizacyjnego do podatku dochodowego, pobi ranego od ich płac służbowych, — jednak — w obec powołania się c. k. władz rządowych na ogólne prawidło, że wyjątki od ustawy należy ściśle tłumaczyć, uchwalenie nowej ustawy,

uwalniającej od opłacania rzeczonych dodatków urzędników autonomicznych jest potrzebnem;

2) Wiadomo powszechnie, że w niedalekiej przyszłości ma wejść w życie reforma podatkowa, w skutek której obecnie obowiązująca ustawa o podatku dochodowym z dnia 29. października 1849 ma być zniesioną, — zaś w takim razie wejdą w życie nowe ustawy o opodatkowaniu rent i dochodów osobistych (Renten- und Personal-Einkommen-Steuer). Powołane NW. postanowienie z dnia 27. listopada 1858 mówi tylko o uwolnieniu dodatków pobierających się do podatku dochodowego ustanowionego ustawą z roku 1849.

Skoro więc reforma podatkowa wejdzie w życie, uwolnienia zasadzające się na NW. postanowieniu z dnia 27. listopada 1858 zgasną, zajdzie konieczna potrzeba odnowienia tych uwolnień w drodze ustawy krajowej, gdyż powołane powyżej reskrypta c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. grudnia 1869 l. 12084 i z dnia 26. grudnia 1875 l. 13944 podnoszą wyraźnie, iż celem postanowienia takich uwolnień potrzebną jest uchwała Sejmu krajowego sankcyonowana przez Najjaśniejszego Pana.

3) Uchwalając ustawy krajowe, dotyczące podobnych uwolnień, Wysoki Sejm przewidując, iż może nastąpić zmiana w ustawodawstwie podatkowym, uwolnił od opłacania podobnych dodatków do podatków bezpośrednich w ogóle (a nie tylko do podatku dochodowego obecnie istniejącego) płacy i pobory urzędników c. k. Dworu Państwa, kraju, gmin i innych urzędników publicznych. Powołujemy się w tym względzie na §. 83. ustawy gminnej z dnia 12. sierpnia 1866 (Dz. ust. kraj. Nr. 19. z r. 1866) — na §. 64. l. 23 (ostatni ustęp) statutu dla miasta Krakowa z dnia 1. kwietnia 1866 (Dz. ust. kraj. Nr. 7. z r. 1866) i na §. 91. statutu dla miasta Lwowa z dnia 14. października 1870 (Dz. ust. kraj. Nr. 79 z r. 1870).

Uwolnienia zasadzające się na ustawach co dopiero powołanych, dotyczą tylko dodatków na potrzeby gmin; jeżeli jednak Wysoki Sejm raczy uchwalić ustawę o uwolnieniu urzędników publicznych od dodatków na potrzeby krajowe i na fundusz indemnizacyjny, byłoby wskazaniem przyznać to uwolnienie wszystkim urzędnikom uwolnionym obecnie na mocy powołanych ustaw od opłacania dodatku na potrzeby gmin, gdyż w ogóle pobory urzędników ustalono z uwzględnieniem koniecznych potrzeb na utrzymanie urzędników i ich rodzin, a każde ukrócenie tych w przeważnej części szczyplych poborów przez podatki i odnośne dodatki, wywiera szkodliwy wpływ na życie i prowadzenie się urzędników.

Z tych tedy powodów postanowił Wydział krajowy przedłożyć Wys. Sejmowi projekt do ustawy uwalniającej od opłacania dodatków na potrzeby krajowe i funduszu indemnizacyjnego poborów pochodzących ze stosunku służbowego urzędników publicznych tak rządowych jak autonomicznych, wymienionych w powołanej ustawie gminnej.

W latach poprzedzających wniesione zostały do Wys. Sejmu petycje o uwolnienie od rzeczonych dodatków urzędników Reprezentacji powiatowych, gminnych i lzb handlowo - przemysłowych. — Za uwolnieniem tychże od opłacania tych dodatków przemawiają te same powody, jakie przemawiają za uwolnieniem od opłacania tych dodatków, płac i poborów urzędników rządowych i krajowych, zwłaszcza że urzędnicy Państwa znajdują się w korzystniejszym położeniu co do płac służbowych, gdyż mogą posunąć się w kategorye połączone z emolumentami wyższymi, co w służbie krajowej a tem mniej w służbie przy Reprezentacjach powiatowych, przy gminach i instytucjach autonomicznych miejsca mieć nie może.

Uwolnienie od opłacania dodatków krajowych i indemnizacyjnych wszystkich — oznaczonych powyżej urzędników i sług nienależących do kategoryi urzędników Państwa, nieprzyniesie funduszom krajowym znacznego uszczerbku.

Wydział krajowy powołuje się w tym względzie na wykazy przedłożone w roku 1875, Izbie posłów Rady Państwa wraz z projektami do ustaw o reformie podatkowej.

Według statystycznej tabeli XXXIV. tych wykazów, zawierającej daty o podatku dochodowym II. klasy, z wyjątkiem podatku urzędników rządowych a mianowicie według pozycji 1. tego wykazu ułożonego na podstawie wymiaru podatku dochodowego z r. 1871., znajduje się w Galicyi 1154 urzędników i sług nienależących do kategorii urzędników Państwa.

Dochód ich podlegający podatkowi dochodowemu wynosi 1,215.087 złr. — zaś ordinaryum podatku od tego całego dochodu 15948 złr.

Dodatek na potrzeby krajowe pobiera się już od lat kilku kwotą 34 et., zaś dodatek na fundusz indemnizacyjny kwotą 51 et. od jednego złotego podatku rządowego.

Dodatki na potrzeby krajowe od wszystkich tych płac wynosiłyby zatem rocznie 5413 złr. 32 et.
zaś dodatki na potrzeby funduszu indemnizacyjnego 8133 złr. 48 et.
a kwoty te niewpłynęłyby do dochodu rzeczonych funduszy tylko wtedy, jeżeliby wszystkie 1154 osoby, których podatek w tym wykazie uwzględniono, należały do kategorii urzędników autonomicznych.

Większa część tych osób należy jednak do rzędu urzędników zakładów kredytowych i podobnych instytucyj. Fundusz krajowy i fundusz indemnizacyjny poniesie zatem bardzo nieznaczny uszczerbek z powodu uwolnienia urzędników autonomicznych od opłacania rzeczonych dodatków, którego w rzeczywistości tem mniej czuć będzie, o ile że władza skarbowa zaczęła dopiero w najnowszych czasach wymierzać te dodatki od płac urzędników autonomicznych i takowe z małymi wyjątkami dotąd jeszcze ściągane nie zostały.

Powołane powyżej ad 3. postanowienia ustawy gminnej i statutów miast Lwowa i Krakowa nie zaliczają do osób uwolnionych od opłaty dodatków gminnych do podatków bezpośrednich urzędników Reprezentacyj powiatowych i urzędników Izb handlowo-przemysłowych, zaś ustawa o Reprezentacji powiatowej z dnia 12. sierpnia 1866 (Dz. ust. kr. Nr. 21 z r. 1866.) nie zawiera postanowienia uwalniającego od opłacania dodatków na potrzeby powiatowe — urzędników i sług wymienionych w ustawie gminnej i w statutach miast Lwowa i Krakowa.

Ze względu, że wszystkie wyjątki od ustaw muszą być ściśle tłumaczone, co też podniosły e. k. Władze w toku sprawy powyżej przedstawionej, Wydział krajowy zamieścił w projekcie do rzeczonej ustawy ustęp uzupełniający w tym względzie powołane postanowienia ustawy gminnej i ustawę o Reprezentacji powiatowej, na mocy którego osoby uwolnione od opłacania oznaczonych dodatków krajowych — uwolnione będą także od dodatków na potrzeby powiatowe i gminne, o ile tego nie zarządziły już dawniejsze ustawy.

Skoro zatem Wysoki Sejm raczy uchwalić projekt do ustawy ułożony przez Wydział krajowy w myśl powyższego przedstawienia, wszyscy urzędnicy i słudzy władz autonomicznych będą uwolnieni, na równi z urzędnikami Państwa od opłacania dodatków krajowych, powiatowych i gminnych; — temsamem ustaną obecnie i na przyszłość różnice zdań, jakie w tym przedmiocie zaszły między władzami rządowymi i autonomicznymi, a zostanie tylko do załatwienia kwestya co do wymiaru i ściągnięcia oznaczonych dodatków za czas upłyniony.

W tym względzie Wydział krajowy podnieść musi raz jeszcze ostatni ustęp powołanego powyżej pisma e. k. Prezydium Namiestnictwa z dnia 2. stycznia 1877 L. 10495/pr., wedle którego — co do uiszczenia tych dodatków za czas upłyniony skoro Wydział krajowy z tem się zgadza — Ministerstwo spraw wewnętrznych niema nic przeciw

temu, aby zaniechano dodatkowego poboru rzeczonych dodatków za czas upłyniony przed ogłoszeniem wyż powołanego postanowienia ministerjalnego z roku 1869.—Wydział krajowy przedstawił Wys. Sejmowi już na początku niniejszego sprawozdania, iż postanowienie ministerjalne z r. 1869. zostało udzielone do wiadomości władz i urzędów podatkowych w roku 1873. a to rozporządzeniem krajowej Dyrekcyi Skarbu z dnia 8. listopada 1870 l. 49068 — poczem dopiero urzędy podatkowe zaczęły wymierzać rzeczone dodatki tak za czas upłyniony, jak i na czas dalszy.

Ponieważ c. k. Ministerstwo zgodziło się już na zaniechanie dodatkowego poboru rzeczonych dodatków za czas upłyniony przed ogłoszeniem rozporz. ministeryjalnego z r. 1869. a zatem za czas upłyniony do r. 1873. — zaś od r. 1873. do roku bieżącego, w którym dopiero ustawa ustanawiająca uwolnienie w mowie będące uchwaloną być może, upłynęło znów kilka lat, zachodzi potrzeba zarządzenia, aby c. k. Władze skarbowe załatwiały sprawy dodatkowego poboru tych dodatków jednostajnie — tak za okres czasu od roku 1861. do 1873. jak od r. 1873. do 1877. można się też spodziewać, że c. k. Rząd zgodzi się na zaniechanie rzeczonych dodatkowego poboru także za czas upłyniony od roku 1873. do r. 1877. a właściwie do dnia ogłoszenia ustawy, której projekt ma zaszczyt przedłożyć Wysokiej Izbie, jeżeli Wys. Sejm zechce uchwalić prócz oznaczonego projektu do ustawy także rezolucyę wzywającą c. k. Rząd, aby polecił c. k. Władzom skarbowym zaniechanie dodatkowego poboru rzeczonych dodatków, o ile takowe w skutek rozporządzenia c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 8 listopada 1873 l. 49068 wymierzone zostały lub wymierzone być mają. — Tym sposobem usunięta zostanie niejednostajność opodatkowania za czas upłyniony — i usunięte zostaną pobory dodatków tem uciążliwsze dla kontrybuentów, że dotyczą czasu upłynionego i nie zostały wymierzone i pobrane w czasie właściwym li z powodu, że c. k. władze skarbowe wydały urzędowi podatkowemu potrzebną w tym względzie wskazówkę dopiero wr. 1873. i że prócz tego między władzami autonomicznymi i skarbowymi istniała różnica w zapatrywaniu się na doniosłość dawniejszych przepisów o uwolnieniu urzędników od opłacania rzeczonych dodatków.

Wydział krajowy wnosi zatem, Wysoki Sejm raczy uchwalić :

A/.

1) Projekt do ustawy załączony pod A/.

B/.

2) Rezolucyę załączoną pod B/.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

We Lwowie dnia 13. lipca 1877.

Przewodniczący :

Oktaw Pietruski, m. p.

Zastępca Marszałka krajowego.

Sprawozdawca :

Waleryan Podlewski, m. p.

Członek Wydziału krajowego.

Ustawa

obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o uwolnieniu poborów pochodzących ze stosunku służbowego urzędników publicznych, od opłacania dodatków do podatków bezpośrednich, pobieranych na potrzeby kraju, funduszu indemnizacyjnego, powiatów i gmin.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, ustanawiam co następuje:

Art. I.

Od opłacania dodatków do podatków bezpośrednich, pobieranych na potrzeby krajowe i funduszu indemnizacyjnego, uwolnieni są:

- a) Urzędnicy i służby c. k. Dworu, Państwa, kraju, powiatów, gmin, zakładów krajowych powiatowych i gminnych, Izb handlowo-przemysłowych, nauczycieli publiczni, wojskowi — jakoteż wdowy i sieroty tych osób, co do ich płac służbowych i pochodzących ze stosunku służbowego poborów, emerytur, prowizyi, dodatków na wychowanie i gracyi.
- b) Starownicy dusz co do ich kongruy. —

Art. II.

O ile osoby wymienione w Art. I. nie są uwolnione dawniejszemi ustawami od opłacania dodatków do podatków bezpośrednich, pobieranych na

potrzeby powiatów i gmin, uwolnione one zostają od opłacania tych dodatków od poborów oznaczonych w Art. I. ustawą niniejszą.

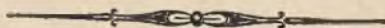
Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Memu Ministrowi Skarbu.

Alegat do L. W. kr. 579.

B.

Sejm wzywa c. k. Rząd o polecenie do c. k. Władz podatkowych, ażeby zaniechały dodatkowego poboru za czas upłyniony dodatków do podatku dochodowego, pobieranych na potrzeby kraju i funduszu indemnizacyjnego od urzędników krajowych i Reprezentacyj powiatowych co do ich płac i poborów służbowych, — o ile takowe w skutek rozporządzenia c. k. krajowej Dyrekeji skarbu z dnia 8. listopada 1873 l. 49086 wymierzone zostały lub wymierzone być mają — a to za czas upłyniony i czas, który upłynie do chwili wejścia w życie ustawy o uwolnieniu urzędników publicznych od opłacania rzeczonych dodatków.

III 314

Z drukarni krajowej **A. Waydowicz** (przedt. M. F. Poremby),
pod zarządem Szczęsnego Bednarskiego.

O d p i s

przedstawienia Wydziału krajowego z dnia 5. listopada 1875
do L. 17638/74 do Wys. e. k. Ministerium Skarbu w Wiedniu.

Hohes k. k. Ministerium!

Im Grunde des §. 4 des Einkommensteuer-Gesetzes vom 29. Oktober 1849 (R. G. B. ex 1849 Nr. 439 S. 813) unterliegen die Gehalte der Staats- und anderen öffentlichen Beamten der Einkommensteuer, mit welcher auch verschiedene Zuschläge eingehoben werden, insoferne in dieser Hinsicht keine gesetzlichen Ausnahmen bestehen.

Ursprünglich wurde von den gedachten Bezügen mit der Einkommensteuer auch der Landes- und Grundentlastungszuschlag eingehoben, jedoch nur bis zum Jahre 1858, indem mit Allerhöchster Entschliessung vom 27. November 1858 verordnet wurde, dass die Einhebung eines Landes- und Grundentlastungs Zuschlages zur Einkommensteuer auf die Amtsbezüge und Ruhegehälter der Staats- und Fondsbeamten und Diener, dann deren Angehörigen, vom 1. November 1858 nicht mehr stattfinden habe (R. G. B. ex 1858 Nr. 220 S. 671 u. Finanz-Ministerial-Erlass vom 12. Dezember 1858 Z. 63759, Fin.-Min.-Verordg.-Bl. ex 1858 Nr. 62 S. 527).

Mittelst des Erlasses vom 24. April 1859 Zl. 8496 (Fin.-Min.-Verord.-Bl. ex 1859 Nr. 18. S. 76) hat das hohe k. k. Finanz-Ministerium die obbezogene Allerhöchste Entschliessung laut Eröffnung des k. k. Ministeriums des Inneren dahin erläutert, dass an dieser Befreiung auch die städtischen Beamten Theil zu nehmen haben.

Der Landesbeamten konnte in den bezogenen gesetzlichen Bestimmungen und Verordnungen keine Erwähnung geschehen, weil die derzeitigen Landes-Ausschüsse und sonstigen Landes-Aemter erst nach Verlautbarung der Landes-Verfassung vom Jahre 1861 ins Leben traten, dass aber die gedachten Bestimmungen auch auf die Landesbeamten anzuwenden seien, erhellet schon daraus, dass in der Allerhöchsten Entschliessung vom 27. November 1858 nicht nur von Staats- sondern auch von Fondsbeamten die Rede ist, und dass die oberwähnte Befreiung auch auf die städtischen Beamten ausgedehnt worden ist.

Sollte noch ein Zweifel bestehen, ob die aus dem Landes-Fonde besoldeten Landesbeamten und Diener, nach der bezogenen gesetzlichen Bestimmung — als der erwähnten Befreiung theilhaftig anzusehen seien, so bezeuget dies die Verordnung des hohen k. k. Finanz-Ministeriums vom 17. März 1862 Zl. 14425 (Fin.-Min.-Verord.-Bl. ex 1862 Nr. 13 S. 68), gemäss welcher zu Folge Erlasses des Staatsministeriums vom 3. März 1862 Zl. 1071 St. M. im Sinne der Allerhöchsten Entschliessung vom 25. November 1858 die den Landeshauptleuten und Ausschussmitgliedern von ihren Bezügen bemessene Einkommensteuer von den Landes- und Grundentlastungs-Zuschlägen frei zu lassen ist.

Die gedachte Allerhöchste Entschliessung befreit von der Zahlung der besagten Zuschläge die Staats- und Fondsbeamten; wenn nun die Landeshauptleute und Ausschussmitglieder, die nicht als Staatsbeamte angesehen werden können, im Sinne dieser Allerhöchsten Entschliessung zu behandeln sind, so ist dies nur deshalb der Fall, weil dieselben den Fondsbeamten zuzurechnen sind, — die übrigen aus dem Landes-Fonde besoldeten Beamten sind aber nicht minder und ebenfalls Fondsbeamte, im Sinne derselben Allerhöchsten Entschliessung, und können daher von der ihnen nach dieser Allerhöchsten Entschliessung zustehenden Abgabebefreiung nicht ausgeschlossen werden.

Diese Ansicht war auch bisher in der Praxis massgebend, die Steuerbehörden haben bis in die neueste Zeit die Einkommensteuer von den Bezügen des Landesbeamten alljährlich bemessen und eingehoben und hiebei keinen Landes- und Grundentlastungs- Zuschlag berechnet, selben auch niemals abverlangt, erst von jezt an soll in dieser Hinsicht eine Aenderung ins Leben treten, und da sich die hierortigen Steuerbehörden hiebei auf den Erlass des hohen k. k. Finanzministeriums vom 29. December 1869 Zl. 41700 berufen, so sind wir bemüssigt, uns in dieser Angelegenheit an das hohe k. k. Ministerium um Abhilfe zu wenden.

Die h. o. k. k. Finanz-Landes-Direktion hat, wie die Beilage nachweist, in dieser Angelegenheit an die ihr unterstehenden Steuerbehörden und Aemter unterem 8. November 1873 Zl. 49068 eine Verordnung erlassen, mit welcher sie die gedachten Aemter anweist, die obbesagten Zuschläge von den Bezügen der Landesbeamten für die Vorzeit und in Zukunft zu bemessen und einzutreiben.

In dieser Verordnung bezieht sich die k. k. Finanz-Landes-Direktion vor Allem auf eine Entscheidung des k. k. Ministeriums des Inneren vom 17. Dezember 1869 Zl. 12084, welche ihr mittelst des Reskripts des hohen k. k. Finanz-Ministeriums vom 29. Dezember 1869 Zl. 41700 zur Wissenschaft mitgetheilt wurde. Das k. k. Ministerium des Inneren soll hierauf aus Anlass von angeregten Zweifeln, ob die **Beamten der Landes- und Bezirks-Ausschüsse** zur Zahlung der Landes- und Grundentlastungszuschläge zu verhalten seien, ausgesprochen haben, dass nachdem es sich diessfalls um Landes-Abgaben handelt, es lediglich Sache des Landtages sei, in dieser Angelegenheit Beschluss zu fassen, welcher, falls (in dem Landtagsbeschlusse) eine Abgaben-Befreiung zugestanden werden sollte, der Allerhöchsten Sanction zu unterbreiten wäre, weil hiedurch eine Ausnahme vom Gesetze statuirt würde.

Diess hat der h. o. Finanz-Landes-Direktion Anlass gegeben, mittelst der gedachten Verordnung auszusprechen, dass in gedachter Hinsicht bisher keine gesetzliche Ausnahme zu Recht bestehe, und die Einhebung dieser Zuschläge für die Vorzeit (daher vom J. 1861 angefangen) und in Zukunft anzuordnen.

Wie wir aber oben nachgewiesen, besteht eine solche Befreiung für die Landesbeamten und bestand vom J. 1861 bis in die neueste Zeit, ohne in Frage gestellt zu werden, erst jezt will die h. o. k. k. Finanz-Landes-Direktion in dieser Hinsicht eine Aenderung einführen, wobei sich selbe auf eine Mittheilung des hohen k. k. Finanz-Ministeriums bezieht.

Unseres Erachtens könnte es keineswegs in der Absicht des hohen k. k. Finanz-Ministeriums liegen, mittelst des Reskripts vom 29. Dezember 1869 Z. 41700 die Steuerbehörden zu veranlassen, bisher gesetzlich seit Jahren bestehende Abgabebefreiungen aufzuheben.

Dass die k. k. Finanz-Landes-Direktion in der angefochtenen Verordnung die Einhebung der gedachten Abgaben nur von den Landesbeamten anordnet, während im Eingange dieser Verord-

nung von der Abgabepflichtigkeit nicht nur der Landes- sondern auch der Bezirksbeamten die Rede ist, befremdet uns desto mehr, als in derselben Verordnung auch des bereits oberwähnten Erlasses des hohen k. k. Finanz-Ministeriums v. 17. März 1862 Erwähnung geschieht, wornach die Landeshauptleute und Ausschussmitglieder von dieser Abgabe befreit sind, was, wie wir oben nachgewiesen haben, beweiset, dass auch die übrigen Landesbeamten von dieser Abgabe befreit sind.

Es ist uns auch bekannt, dass das hohe k. k. Finanz-Ministerium diese Ansicht theilt, denn in dem vom Hochselben dem Reichsrathe vorgelegten Entwurfe zum Gesetze über die Personal-Einkommensteuer wurde im letzten Absatze des §. 4. eine Bestimmung aufgenommen, vermöge welcher „die Befreiung von Landes-, Bezirks- und Gemeindeumlagen, welche den im Dienste des Staates, der „öffentlichen Fonde, Länder, Bezirke und Gemeinden stehenden, im Zwecke der öffentlichen Verwal- „tung verwendeten Personen rüchsiichtlich ihrer Amtsbezüge bisher gewährt ist, aufrecht bleiben „soll“ — woraus zu entnehmen ist, dass solche Befreiungen auch derzeit bestehen, und dass das hohe k. k. Ministerium dieselben als zu Recht bestehend betrachtet.

Nachdem wir nun hier nachgewiesen haben, dass die h. o. k. k. Finanz-Landes-Direktion zum Erlasse der hier angefochtenen Verordnung vom 8. November 1873 Zl. 49068 nur in Folge einer nicht präzisen Deutung des Reskripts des hohen k. k. Finanz-Ministeriums vom 29. Dezember 1873 Zl. 41700 veranlasst wurde, so nehmen wir uns die Ehre, an das hohe k. k. Finanz-Ministerium das ergebene Ansuchen zu stellen, das hohe k. k. Finanz-Ministerium wolle der h. o. Finanz-Landes-Direktion die Weisung zur Berichtigung der angefochtenen Verordnung ertheilen.

D. u. s.

Subalegat do L.W. 579/1877.

D o d a t e k

do dziennika rozporządzeń w zakresie służbowym e. k. austr. Ministerstwa Skarbu, redagowany w e. k. galic. kr. Dyrekeyi Skarbowej.

Stale opodatkowanie.

Urzędnicy Wydziałów krajowych i powiatowych nie są wolni od opłaty dodatków krajowych i indemnizacyjnych do podatku dochodowego.

Do wszystkich e. k. Starostw pow., urzędów podatkowych, e. k. Administracyi podatków we Lwowie i e. k. miejscowej Komisji podatkowej w Krakowie. L. 49068 z r. 1873 kr. dyr. skarb.

Z powodu zaszłych wątpliwości, czyli urzędnicy Wydziałów krajowego i powiatowych obowiązani są do opłaty dodatków na potrzeby krajowe i na fundusz indemnizacyjny do podatku dochodowego, od poborów ich wymierzonego, lub nie, oznajmia się, iż Wys. e. k. Ministerstwo Skarbu podało reskryptem z dnia 29. grudnia 1869 l. 41700 do tutejszej wiadomości decyzję Wys. e. k.

Ministerstwa spraw wewnętrznych z d. 17. grudnia 1869 l. 12084, wedle której z uwagi, iż chodzi w tej sprawie o dodatki krajowe, jedynie do Sejmu krajowego należy powzięcie uchwały, która uchwała, gdyby uwolnienie przyznane nią zostało, wymagałaby Najwyższej Sankeyi, ponieważ w tym razie stanowiłaby ona wyjątek z pod ustawy.

Skoro przeto takiej wyjątkowej ustawy dotąd nie ma, nie podlega żadnej wątpliwości, że urzędnicy Wydziału krajowego, prócz Marszałka krajowego i Członków (nie urzędników) Wydziału krajowego (reskrypt Minist. finans. z dnia 17 marca 1862 l. 14425) są obowiązani uiszczać wraz z podatkiem dochodowym, od poborów ich wymierzonym, także dodatki na potrzeby krajowe i na fundusz indemnizacyjny.

Dodatki powyższe należy przeto przypisać urzędnikom rzeczonym, jeżeli tego dotąd nie uczyniono, za czas ubiegły, wymierzać takowe na przyszłość, a wszystkie w należytości tej powstałe restancje ściągnąć bezzwłocznie.

Lwów dnia 8. listopada 1873.

Alegat 2. do LWkr. 579/1877.

O d p i s

odezwy c. k. Prezydium Namiestnictwa we Lwowie z dnia
2. stycznia 1877 do l. 10495|pr. do Wydziału krajowego
wystosowanej.

W załatwieniu obok załączonego szacownego pisma z dnia 5. listopada 1875 l. 17631/pr. wystosowanego do Wys. c. k. Ministerstwa Skarbu w przedmiocie uwolnienia poborów urzędników krajowych i powiatowych od dodatku krajowego i indemnizacyjnego do podatków, mam zaszczyt oznajmić Świątnemu Wydziałowi krajowemu w skutek reskryptu JE. P. Ministra spraw wewnętrznych z d. 26. z. m. l. 13944, iż Wysokie c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych, któremu załączone szacowne pismo przez Wys. c. k. Ministerstwo Skarbu odstąpionem zostało, nie może uwzględnić żądania Świątnego Wydziału krajowego, o uwolnienie poborów i emerytur urzędników Świątnego Wydziału krajowego i reprezentacyj powiatowych od wyżej wspomnianych dodatków do podatku, ponieważ, jak to już reskryptem Wys. c. k. Ministerstwa spraw wewn. z dnia 17. grudnia 1869 l. 12084 wyrzeczonem zostało, uwolnienie pomienionych urzędników od dodatków krajowych przedstawia się jako wyjątek od dotyczącej normy ustawy i nastąpić może tylko na mocy uchwały Sejmowej przez Najjaśniejszego Pana sankeyonowanej, a obraniu tej drogi do uzyskania w mowie będącego uwolnienia nie dotąd nie przeszkadzało i nie przeszkadza.

Co się zaś tyczy uiszczenia tych dodatków za czas upłyniony, to skoro Świątny Wydział krajowy według załączonego pisma z tem się zgadza, Pan Minister ze swej strony nie ma nic przeciw temu, aby zaniechano dodatkowego poboru rzeczonych dodatków za czas upłyniony przed ogłoszeniem w r. 1873. wyzpowołanego postanowienia Wys. Ministerstwa spraw wewnętrznych z r. 1869.

D. j. w.